

kender det Forslag, der er stillet, og tiltræder det, vil jeg samtidig tillade mig at erindre om, at vi tidligere, saa vidt jeg ved, have nægtet Konsulenter til Haandværk og Industri, hvad vistnok var en stor Bykke for Haandværket og Industrien, da man ikke kunde paavise, hvad Nytte de skulde gøre.

Paa den anden Side kan jeg imidlertid ikke nægte, at det synes mig, vi have en Forpligtelse, især vi Agravere, til at gøre, hvad vi kunne, for at støtte vort hjemlige Haandværk og Industri paa bedst mulig Maade, og som Støtte for vort hjemlige Haandværk tror jeg, man maa i høj Grad betegne det Forslag, som her er fremsat med Hensyn til Kunstindustrimuseet. Ganste vist kan jeg sympatisere med den ærede sidste Taler, som mente, at man helst burde vide bestemte, hvad der skulde ydes, og at Udførelsen af Bygningsarbejdet helst maatte holde sig til Overflaget, samt at det er en meget stor Overfridelse, som her finder Sted. Men naar det nu er nødvendigt for at give Kunst- og Industrimuseet sin passende Fuldbendelse, at der ydes et Bidrag, forekommer det mig, at vi heller ikke godt kunne nægte at yde dette Bidrag. I Særdeleshed naar vi se hen til, at det store Agravparti, som er fyldigt repræsenteret her i Tinget, søger at saa bevilget saa meget som muligt til Assistance for Jordbruget, finder jeg ikke, at vi godt kunne nægte at gaa med til dette Forlangende. Der kunde jo indvendes derimod, at man kunde vente, at Byen Kjøbenhavn ydede dette Bidrag, idet det for en stor Del er den Kjøbenhavnske Haandværksstand og Industri, som faar Nytte af Museet, men jeg vil erindre om, at støtte vi Haandværk og Industri i Kjøbenhavn, saa støtte vi naturligvis ogsaa disse Virksomheder i det hele, idet Fremskridt hurtigt bringes ud til Provinserne. Vi have jo alle Interesse i at se Haandværk og Industri blomstre og gaa frem i Landet. Jeg kan saaledes ikke følge Mindretallet, men maa stemme for Regeringens Forslag.

Indenrigsministeren (Hørring):

Da jeg ikke har nogen Grund til nærmere at udtale mig om de Vædringsforslag, der ere tiltraadte af hele Udvalget, saa er der kun saa Punkter, jeg nærmere skal berøre. Dog skal jeg med Hensyn til Vædringsforslaget Nr. 37 tage Anledning af de Udtalelser, der fremkom fra det ærede Medlem fra Esbjerg (Bluhme) til at dvæle lidt ved Konsulenternes Stilling over for dem, der søge deres Hjælp. Det er, tror jeg, ganste sikkert første Gang, at der er kommet Klager til mig om, at Konsulenterne skulde være til

Byrde for dem, der søgte dem, saaledes at disse kom til at betale for meget i Forhold til den Hjælp, de modtage. Jeg mindes i alt Fald ikke, at der er kommen saadanne Klager frem før, og jeg tror ingenlunde, at Klagen er berettiget. Det er ganste naturligt, at de Folk, der søge Konsulenternes Hjælp, selv maa bidrage noget til Afholdelse af de Udgifter, der ere forbundne med Konsulentvirksomheden. Det er naturligt, fordi man ellers meget let vilde udsætte sig for, at Konsulenterne bleve misbrugte i aller højeste Grad. Diæterne ere, saa vidt jeg mindes, meget lave — jeg har ganste vist ikke Materiale ved Haanden, da jeg ikke ventede, at denne Sag skulde komme frem i Dag — og de ere beregnede saaledes, at man endog regner med halve eller snarere kvart Døgn, idet man har seks Timer som Minimum for Beregningen. Smidlertid skal jeg gerne noget nærmere undersøge Forholdene i denne Henseende efter den Anledning, det ærede Medlems Udtalelser gav mig. For saa vidt angaar hans Anvisning paa at give Konsulenterne Frikort til Jærnbanen, tror jeg dog ikke, at det ærede Medlems Bestræbelser ville blive kronede med Held. Saa vidt jeg ved, holder man paa, at Jærnbanerejserne skulde betales, og at man ikke gerne skulde have Fribilletsystemet udvidet i større Omfang, selv om det er Staten, der skal betale for de paagældende — saaledes som det her ønskes — saa betyder det dog blot, at Betalingen gaar fra den ene Kasse til den anden.

De Vædringsforslag, jeg ellers har nogen Grund til at omtale, er Vædringsforslagene under Nr. 43 og Nr. 44. De gaa ud paa at nedsætte de Beløb, som ere opførte paa Finanslovsforslaget til Afholdelse af Udgifterne ved Patentkommissionen. Det første Forslag gaar kun ud paa, at gøre en Del af denne Bevilling — nemlig 1,200 Kr., som er en Del af det Honorar, som det juridiske Medlem oppebærer — ekstraordinær. Herimod har jeg intet at indvende, navnlig ikke efter den Motivering, den ærede Ordfører kom med, at man nemlig formodede, at man i Aarenes Løb noget kunde indskrænke denne Udgift. Det giver jeg ham fuldstændig Ret i, jeg gaar ud fra det samme og mener ogsaa, at man kan naa dertil; men jeg vil blot reservere mig — og det tror jeg, at den ærede Ordfører vil være enig med mig i — at der kan gaa flere Aar, inden vi naa til det Tidspunkt, da vi kunne sige, at Arbejdet for det juridiske Medlem er blevet indskrænket saaledes, og har faaet en saadan Karakter, at han ikke behøver at opre hele sin Tid paa Patentkommissionen,